

Egyik épít Duna partján,
 A második Avlonán,
 Én pedig a legutolsó
 Arta hidját építem.
 A mint az én szívem remeg,
 A hid is úgy rezegjen,
 S a mint hullnak hajszálaim,
 Hulljanak az átmenők.»
 «Lányom, vedd e szókat vissza,
 Saját lelked üdveért ;

Egyetlen egy bátyád van, ki
 Itten szintén átmehet.»
 A nő szavát vissza vette,
 Más mondásra fordítá :
 «Szívem kemény, miként a vas,
 Legyen a hid szintén vas.
 Hajszálaim vaskemények,
 S így járjanak itten át ;
 Csak távoli jó bátyámat
 Az én átkom ne érje.»

Dr. ERŐDI BÉLA

A megelégedett élet.

(Anakreon.)

Nem kell nekem Gyges király kincse.
 A gazdagnak bűja, baja nincs-e ?
 Nem irigylem király koronáját
 Sem a zsarnok bíboros ruháját.

Sardes ura boldogabb-e nállam ? ...
 Balzsamártól illatos szakállam ;
 Fürteimben rózsza sorra fűzve
 Kebelemből a bű, gond elűzve. —

Én bizony csak a jelennek élek,
 A jövőtől így se, úgy se félek. —
 Azt se tudja senki : holnap él-e ?
 Jobb azért nem is törődni véle. —

Míg tehát az ifjuság, egészség
 Kedvez : élvezz, mert eljő a vénység,
 Vagy betegség, s akkor, isten ucsse !
 Nem esik jól semmi, még a bor se. —

Ford. GERGELY KÁROLY.